

6. velikonočna nedelja A

*Oče vam bo dal drugega Tolažnika,
da bo ostal pri vas vekomaj. (prim. Jn 14,16)*

Prvo berilo

Apostolska dela 8,5-8.14-17

Tiste dni je Filip prišel v glavno mesto Samarije in tam oznanjal Kristusa. Množice so enodušno prisluhnile Filipovim besedam. Poslušale so ga in gledale znamenja, ki jih je delal: veliko obsedencev so nečisti duhovi zapustili z glasnim krikom, veliko hrômih in šépavih je bilo ozdravljenih. V mestu je zavladovalo veliko veselje.

Apostoli v Jeruzalemu pa so slišali, da je Samaríja sprejela Božjo besedo; zato so tja poslali Petra in Janeza. Ko sta prispela tja, sta molila zanje, da bi prejeli Svetega Duha. Zakaj Duh še ni bil prišel na nobenega izmed njih, bili so samó krščeni v imenu Gospoda Jezusa. Tedaj sta nanje polagala roke in prejemale so Svetega Duha.

Drugo berilo

1 Peter 3,15-18

Preljubi, Gospoda Kristusa slavite v svojih srcih. Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas. Vendar pa odgovarjajte krotko in spoštljivo, iz dobre vesti, da bodo tisti, ki sramotijo vaše dobro življenje v Kristusu, osramočeni prav v tem, v čemer vas obrekujejo. Če že hoče Božja volja, je pač bolje, da trpite zaradi dobrih kakor zaradi zlih del. Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične, da bi vas pripêljal k Bogu. Res je bil po mêsu umorjen, a je bil po Duhu ožívljen.

Evangelij

Janez 14,15-21

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: "Če me ljubite, boste spolnjevali moje zapovedi; jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas. Ne bom vas zapústil sirot, prišel bom k vam. Še malo in svet me

ne bo več videl, vi pa me boste videli, ker jaz živim in živeli boste tudi vi. Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas. Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodél."

V razmislek

"Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas.", tako beremo danes v drugem berilu. Kako se lahko ta stavek udejanji v našem življenju, da ne bi vodil v nasilno in napačno razumljeno oznanjevanje? Predvsem v Velikonočnem času, v katerem 50 dni skupaj praznujemo vstajenje, našo vero v zmago življenja nad smrtjo, se pričakuje upanje, iz katerega praznujemo ta veliki praznični čas.

Najprej smo izzvani, da premislimo pri sebi, kaj predstavlja upanje, ki nas izpolnjuje. Evangelij nas vodi k izvoru našega upanja. "Če me ljubite, boste izpolnjevali moje zapovedi" je navedeno v evangeliju, čeprav gre pri evangelistu Janezu stalno za ljubeč odnos do Kristusa in ne za sledenje zakonu in moralnim predpisom. Da pa bi ohranili ljubeč odnos in utrdili povezavo s Kristusom, je potrebno poslušati njegovo sporočilo s srcem, ki je sposobno izluščiti fin, nevsiljiv Božji glas izmed mnogih glasnih glasov tega sveta. Vendar ni potrebno, da to nalogo opravimo sami, s svojimi lastnimi močmi. "On (Bog) vam bo dal drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj", nam obljubi Jezus. Ta Tolažnik, imenovan "Duh resnice" nas želi obdariti z zvestobo, zanesljivostjo, notranjo odprtostjo in neutrudljivim hrepenenjem po bistvenem – z odnosi, ki nam omogočijo, da vidimo in slišimo s srcem in tako pridemo do polnosti življenja, prežetega z upanjem. Ali resnično verjamemo v to upanje, ki je Božje darilo in ki ga je potrebno razločevati od lastnih idej in fantazij? Nam uspeva, da ga živimo? Le kdor živi iz ljubečega odnosa, lahko tudi verodostojno izpriča upanje. Ni treba velikih besed, da ga dokažemo, en pogled na nekoga, ki živi izpolnjeno iz podarjenega upanja in na človeka, ki je poln tega upanja je zadosten dokaz. Tu lahko besede verjetno več uničijo kot zgradijo. Varujmo se pred napačno razumljenim misjonarjenjem kadarkoli in kjerkoli! Ne da bi jih vprašali, vsem ljudem vsiljevati lastno religiozno izkušnjo in način življenja ni pričanje in veliko bolj postavlja zidove kot odpira pot h Kristusu.

Kljub temu lahko pride do situacij, ko nas vprašajo po upanju, ki nas izpolnjuje. Pozorni bodimo na to, da vprašanja ljudi vzamemo resno, da slišimo prisotno hrepenenje v teh vprašanjih in da ga ne zakrijemo s površnim religioznim blebetanjem. Pogovarjajmo se s tistimi, ki odkrito izrazijo svojo skepso. Varujmo se samopoveličevanja ali zaničevanja tistih, ki so izbrali drugačen način življenja. Vedno pripovedujmo odprto o prepričanju in upanju, ki je naše bistvo, vendar vedno polni pozornosti, ponižnosti in spoštovanja do življenja drugih, v mislih na dejstvo, da mora biti v ospredju Kristus in njegovo sporočilo in ne naša oseba! In pri tem nikoli ne pozabimo, da je in bo naše življenje, ki ga živimo v praksi, v primerjavi z našimi besedami veliko močnejši in bolj prepričljiv odgovor! Predvsem v tem se izkaže misijonarska moč krščanstva.